

Людмила РОМЕН

Гаряча тиша

Літа

Тріолети
Інтимна лірика

Суми
ВВП «Мрія-1» ТОВ
2010

ББК 84 (4 Укр – 4 Сум) 6
Р 70

*Видання здійснене за підтримки
Сумської обласної державної адміністрації та Сумської обласної ради.*

Ромен Л.

Р 70 Гаряча тиша Літа. Тріолети. Інтимна лірика. –
Суми: видавничо-виробниче підприємство
«Мрія-1» ТОВ, 2010. – 150 с.

ISBN 978-966-566-490-1

«Гаряча тиша Літа» – чергова збірка інтимної лірики відомої української поетеси, лауреата літературної премії імені О.Олеса (2009) Людмили Ромен, якою вона продовжує дивувати, демонструючи вишукану тріолетну віршоформу. В ній поєдналися філософія давньоукраїнського світобачення та музика і барви краси Світу і людського щастя, кохання та вірності, внутрішня боротьба та біль душі в переплетіннях зради та Любові.

Поезія Людмили Ромен – як криниця для спраглих у нашому все більш урбанізованому світі. Слово її настільки образно-несподіване, що аж душа співає. Філософська лірика вражає мудрістю, емоційною зворушливістю, довершеністю та щирим одкровенням душі.

ББК 84 (4Укр - 4 Сум) 6

ISBN 978-966-566-490-1

© Ромен Л., 2010
© ВВП «Мрія-1» ТОВ, 2010

Золоті письмена Літа

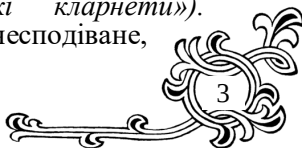
Як же воно у житті до болю складно і до сліз просто?! Просто живеш, зливаєшся з юрбою, граючи ролі, що «набридли», гонишся за авторитетом, здобуваєш у цій гонитві ступені й ранги, «із тінями сумнівів гордо стоїш у двобої», щаслива, окрилена мрією, відчуваєш у собі велику силу, прагнеш і водночас боїшся високого лету. Не раз отримуєш від життя гарячих ляпасів, та все ж, з часом, вип'єш з підступною долею «на брудершафт», пробачиш їй за спробу «підняти скрипки голос», «розіп'ясти», «розіпнути на струни», «розчахнути», вирвати мрію життя, у якому все так до болю складно і до сліз просто... Пробачиш все, відпустиш у вільний світ, збереш знову себе «Великими Словами», «наРАЙдієш» нових пісень і благословиш з любов'ю. І це заради єдиної мети – сказати:

***Мене немає без Любові у Дажбожім світі,
І без Любові, як без сонця, Дух – пільма!***

Така жіноча мудрість, такий повчальний доробок власного життя поетеси Людмили Ромен.

Відкриття цієї обдарованої особистості почалося для мене ще з першої збірки «На вітрянім вогні» (1994), де примхливо поєдналися музика і барва в незвичайній тріолетній формі поезії. Для Людмили Ромен тріолети – один із найулюбленіших жанрів, де вона легко й водночас глибинно-високо літає (збірка тріолетів «Вірую» (2006).

Тріолети нової збірки «Гаряча тиша Літа» фортепіанно-філософські («фортепіанно осінь лє щовечора дощу мотив...», «звучатимуть арфи тополь»), органічні, як вітер («бринять вітри – розбуджені п'янки кларнети»). Слово її настільки образно-несподіване,

що аж душа співає «тризвуччям», коли читаєш: «кульбав перстені приміряють пальчики трави малі», «струнне тіло, як віолончель», «вербових котиків солодке муркотання», «Місяць сльозу уночі посріблить...».

Поетичні образи-метафори, – «тіла дзвінкого зелені любистки», «стрес світла», «цямрина небес», «Ми – маку цвіт вночі!», «холодні незабудки свіч», розкриваючи вразливу жіночу душу – «сакральну писанку» – звучать щиро й інтимно:

***Я люблю Вас так просто, –
як вдихати щомиті повітря,
Як вбирати очима
барви свіжого зілля й квіток,
Як ласкавити в небі
світлий райдуги щастя місток.***

Привертають неабияку увагу тавтограмні тріолети (сюїта «Сім світлин спеки», диптих «Північ»). Алітерації у поетеси не перетворюються на самоціль, на штучність гри словами. Інтонації лагідного ніжного суму надають художній мові яскравого музичного звучання.

***Суцвіттям сонця сяє Світ,
Сула скуйовджена сльозить.
Світа. Спливає сум стожар.
Село співає сіножать.***

Поезії Людмили Ромен випромінюють не безвихідь, а надію, красу й любов до Світу. Попри все лірична героїня «сонцENERVOM сЮ ніч розцахне і народить світання!». Її поезії – це музика болю, краси, щастя, боротьби, кохання. Вірші вражають мудрістю, емоційною зворушливістю, довершеністю й щирим одкровенням душі.

***Душа, роздягнена віршами, чиста й горда,
Беззахисно святу Любов,***

як хліб, подасть.
Вчиняє диво, – міняться веселки
щасть,
Душа, що переповнена краси і
вроди...

В авторці цих поезій вгадується особистість із величною, щирою душею, багатою духовною біографією – «Диво-Жінка», в якій «світу квітів множина», що «напуває веселки з руки», «Дух, Животворча частка Світу, – здатна все творити», «гаряча кровина, що ошпарила влєжаний сніг», яка в душі «цілісність плекає всекосмічну», «має Силу, Світло і Любов!».

Надзвичайно образною є лексика поезій поетеси. Завдяки авторським неологізмам «дзвінкотілу», «столуння», «осонцюють», «верхонеб'я», «зоревіхола», «туманоцвіто», «довесніли», «світлодайна», «завересніти», «деревіємо» та інші читач поринає у Світ, якого без Любові не існує, як і нас самих, бо «без Любові, як без сонця, Дух – пільма»; у Світ, де можна «на зорях настояний пити березовий сік», де викликають «веселки з ріки», «намріюють щастя, як тайну у прасонцеколі», де «квітучими пальцями терну торкається ранок», де «пролісковії замети», «свічками вірші йдуть» і «Літо з очима шафрану».

Збірка поділена на три розділи, назви яких самі за себе говорять: «Трію лети», «Трію Лети» та «Трію Літа». Триєдність, трисутність, трипостасність буття, Світу, Людини: «три літа тричі в пісню перелиті», «душа ... настояна трисонячно...», «трилюбов'ю мене серед тиш засвітив», «тріоль, тризвуччя серця – тріолета злети», «світлодайна тобі і троїста».

Мелодійна стихія віршозлетів з елементами «гри слова» та варіацій образно-композиційних знахідок є небуденним явищем у сучасній українській поезії та яскравою рисою художнього письма Людмили Ромен. Часом, навмисне порушуючи канонічність тріолета,

поетеса досягає психологічного динамізму, що передає душевний стан ліричної героїні:

*Утопилась душа
в гордій мрії про щастя.
Смуток сивим впаду –
задзвенить і заплаче поріг.*

Цей другий рядок при повторенні у звучить уже так:

*Геть же, смутку!
Краси стільки в світі!?*

Дзвін сонця вгорі!

Внутрішній світ переживань героїні настільки глибоко щемливо-трагічний, що без співпереживань не можна оминати жодного рядка. Це біль серця, крик душі: «І мину? – відпечалюся звуками тріо відлету».

Надійде час!

І станеш сам собі в сій тишії полем бою.

Підхопить вітер у Світи

окрадену до струн тополлю!!!

*Душа не Жінкою, а Піснею вже хоче стати!
Ти розтоптав... себе.*

А Всесвіт – вічний! – Творенням Любові.

П р о щ а й ж е... (Не любив).

А я – живу! Життя – це свято!

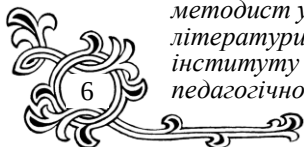
Перечитуючи твори Людмили Ромен, неодмінно згадую її саму – жваву, з усміхненими очима і з обличчям, на якому промениться лагідний спокій. І вірю, що поетеса ще не раз «цілуватиме слова золотими вустами комети», бо душа її, попри все, завжди випромінює Любов, як сонце. Це справді «незвичайна Жінка».

Дякую долі за той день, у який я, мов поетичну казку, читала, не відриваючись від сторінок, ці «золоті письмена Літа» Людмили Ромен. Це був солодко-щемливий і щасливий день, у якому «сонце на листі відточує голосу грань», «пісочний годинник просипався піснею» і

зійшло «слово світле, запашне» авторки серед
гарячої тиші Літа...

Любов Шерстюк,

*методист української мови та
літератури Сумського обласного
інституту післядипломної
педагогічної освіти.*

*Душа, роздягнена віршами,
чиста й горда,
Беззахисно святу Любов,
як хліб, подасть.*

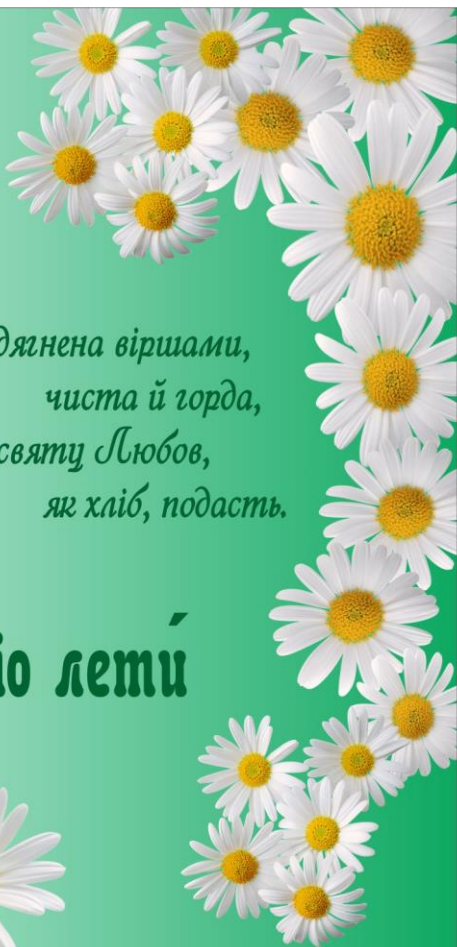
Трію лети́

Душа, роздягнена віршами,
чиста й горда,
Беззахисно святу Любов,
як хліб, подасть.

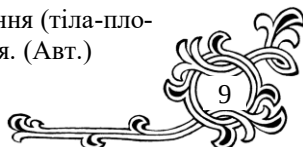
Пріо леті

Здрастуй, Літо моє!

Здрастуй, Літо* моє!
В цьому Червні,
на вдачу гарячим,
ЗВУК світанку в мені
запалив тріолет.
Я на луки впаду:
надіп'ю мову Вед.
Між достиглих суніць
мрію: буде Побачень!?
В верхонеб'ї очей
зайчик сонячний скаче,
Наскрипалює з тиш
цвіркунець менуєт.
Здрастуй, Літо моє!
Здрастуй, Сонце,
любов'ю гаряче!
ЗВУК світанку в мені
запалив тріолет!!!

* ЛІТО – повнота (О) Творення (тіла-пло-
дів) Любові, пік тепла, сонця. (Авт.)

Мене немає без Любові!

Мене немає
без Любові
у Дажбожім світі,
І без Любові,
як без сонця,
Дух – пітьма!
Півчастки щастя я без тебе!
Обіймать
Любов'ю серця
кожну мить з тобою –
дар мій Літу.
Мене
з любов'ю
вигойдали
теплі січня віти*,
Мені
Любов навіяла з-під вій зима.
Мене немає
без Любові!
Я – Любов у світі!
Бо без Любові,
як без сонця,
Дух – пітьма!

* ВІТИ, віття – життєдайні, бо так діє
сила Вітця (Отця). (Авт.).

Ти – мій Початок

Ти – мій Початок,
я – Продовження твоє.
(Не в цім житті?)

Ці помисли мої
комусь здадуться єретичні.
Це нами трипроявний Світ* –
єдиний нам і вічний!

Я – твій Початок,
ти – Продовження моє!
У цім житті!

Пісками дні просипле Час.
Ми – первозданне світло тіл,
Між сонця звуками
і струнами дощу дотичні.

Ти – мій Початок,
я – Продовження твоє!
У цім житті

Нас поєднав Творець!
Ми – проявили Світ!
Ми – Вічність!!!

* СВІТ – Суть (Світло) Віття. Для наших предків вся природа була єдиним живим організмом. (Авт.).

Я Вас люблю!

«Я Вас люблю!» – старе, як світ, –
та нині незвичайна Жінка,
Я зоревіхолою кинусь!
Нам засиплю ніч!
Не канемо у спомин.
Це дно мовчання нашого...
стелю духмяні трави
на стежки додому.
Я Вас люблю! –
молитвенно, бо жінка я.
Я – Жінка!
Жінка!!!
Із учорашніх снів вихлюпую себе, –
мигтить ріка жаринок,
Березокорий день
у пролісках топлю. –
Для нас!
До стому
Я Вас люблю! –
прийміть любов –
як долі знак.
Я – Диво-Жінка!
Я зоревіхолою нам засиплю ніч!
О, спалах!
Світло!
Промінь!!!

* * *

*Що хоч гадай: «любимий-нелюбимий»,
доки ромашки схочуть зацвісти.*

Віктор Бойко

Це Літо зна: ще схочуть
всі ромашки світу зацвісти!
І не питай у них ніколи:
чи «любимий-нелюбимий»?
Моє ім'я красиве засвіти у серці,
вимов,
І я так схочу,
(хочу!), як ромашки,
в світі зацвісти!
Фортепіанно осінь ллє
щовечора дощу мотив,
Душа гаряча, –
пелюсткихова в собі на зиму,
Щоби у Літі
так ромашками любові зацвісти!
Більш не гадай.
Чуттям прозрій, –
підкаже серце:
ти –любимий!

* * *

Співає серце пісню
Великодню і Пречисту!
Розколихали ніч і зорі ніжно солов'ї.
Душа – сакральна писанка, –
ти мною розговійсь!
Спивай любов'ю серця
великодньо і пречисто.
Бузок вже скоро викине
пучечки молодого листя! –
Клечальна зелень розіллє
всю молодість траві.
Співає серце світу
великодньо і пречисто!
Ми ніч розколихали!
Нас цілують солов'ї!

Хочу бути Вашою!

П'яним сонцем тіло налилося.

Олена Теліга

Хочу бути Вашою! (Це гріх?)

В цю мить

П'яним сонцем яро тіло налилося,
Аж під небо світиться дзвінкоголоссям!
Хочу бути!

Ваша!

В Літо це – зманіть!

Підімніть жагучо ромен-зілля цвіт!
(Я жадана?)

Ну ж бо!

Ще солодкі роси!

Хочу! Буду!

Ваша!

Це не гріх!

Л ю б і т ь!

П'яним сонцем стигле тіло налилося.

Як трилюбо удвох!

Як трилюбо удвох,
триєдино з тобою!
Трилюбов'ю мене серед тиш засвітив.
Приручив, як зорю, найяснішу із Дів.
Як трилюбо удвох,
прещасливо з тобою!
Хай три згуби-нелюби ідуть за водою,
Нам вже Місяць
підкову на небі прибив.
Поеднались Душа, Дух і Тіло
з тобою!
Трилюбов'ю!
Ось так, серед тиш,
засвітив!

Принади ранку

Ти поглянь,
як гарячі голівки кульбавок
милує бджола.
Як принаджує ранок столунням
у росяне лоно пелюсток!
І у тілі моїм пробиваються крила,
невстидно, із хрустом.
Хай літують відпустки для нас
тиша Літа і мила бджола.
Цвітом лілій пребілих
у вірш мій хлюпнула радійно Сула.
Як же хороше в світі, о Боже!
від щастя любов'ю загуснуть!
Так поглянь же:
гарячі голівки кульбавок
цілує бджола,
Як принаджує ранок духмяний
у росяне лоно пелюсток!

Весна*

Туманоцвіто в ніч
звиваються садів дими,
Бринять вітри –
розбуджені п'янки кларнети.
Тріоль, тризвуччя серця –
тріюлета злети.
Туманоцвіто в ніч
зливаються садів дими.
Після зими чекань
Ярилом-сонцем перейми!
Зманю у першорунь,
у проліскової замети.
Туманоцвіття! Ніч!
В любові поєднались ми:
Бринять уста! –
озвався у мені кларнетом.

Явись мені!

(Замовляння)

Явись мені

красою світу о трьох лицях,
Тройзіллям молодим
схоплюсь до росних губ.
Високозвуко вибухне, як пісня, злюб,
Неси любові небеса

мені напиться!
Я в ці Свята Зелені щастя рятівниця,
Клечання зоряне. Любов! –
не перелюб!

Явись мені

коханням світу о трьох лицях,
Тройзіллям молодим
рвону всі пута згуб!

Наповнюй коханням!

Наповнюй коханням!

Світ щастя я тиш бережу.

Пролив Місяць стежку.

Пливи в океан мого серця,

З долоньок човна подаруй.

Ось, під зоряне скерцо,

Наповнюй коханням!

Скинь листя осінніх зажур.

На крилах піднімем край неба

світанку межу,

У день переллєм

ще гарячі мелодії терцій.

Кохай!

На любов,

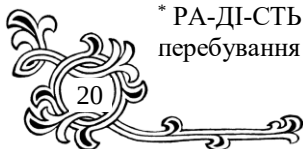
спільну радість* життя ворожу.

Пливи!

Місяць хвилю сріблясту

пролив аж до серця!

* РА-ДІ-СТЬ – Суть Дії Ра, стан перебування з любов'ю Творця. (Авт.).

Передноворічне

Мрії – світло хрещате –
нам просвітлюють грудень.
Дні останні збігають...
я – прошкую до Псла.
Між серцями даль-відстань
світлом снігу лягла.
Знов на зустріч і свято
налаштовує грудень.
Крила вільні, мій любий!
У юрбі поміж люду,
Найясніша красою
ця душа розтеклась.
Мрії – світло хрещате.
Тридцять перше знов грудня.
Там Сула замерзає...
я – на березі Псла...

Ще зав'яжеться Світ!

Як довго дощу не було, як і Вас.

Вже пошерхли вуста...

О чим же зав'яжеться Світ,

як душа ще душі не торкалась?!

Мене розлюбили?

Весна!

Я на крила знов сонячні стала!

Як довго дощу... як і Вас.

Рос нап'ються вечірніх вуста.

Жбурляти свій крик

і дивитись на кола печалі? –

Не та!

Ви зрадили все, що могли...

і це небо*,

що не дочекалось

Святого дощу над Сумами...

і Вас... так спекотно вустам.

А Світ ще зав'яжеться!

Просто спіткнулась душа, –

в тишу впала...

* НеБОг – світоглядне уявлення прашурів
– там, де нема Бога, де Не Були, Нема
Буття, а разом з тим – рушійна сила не в
просторі, а в – Людині. (О.Бердник).

* * *

Радію від щастя, коханий,
що ти в мене є, —
Ти мій — найщасливіший сон,
найтепліший мій день,
В краплиночках буднів
святкую твій обрій.

Ген-ген

Волхвую, коханий, —
ти — щастя далеке моє.
Заплаче душа.
Серце віхол згадає своє.
В цій тиші гарячій
любов'ю квітує ромен.
Радію від щастя, коханий,
що в серці ти є, —
О мій! — найпримхливіший сон,
найтепліший мій день!

Свічусь до Вас!

Свічусь у даль! – блаженна,
серед снігопаду,
А десь дрова у грубку
Ваша підклада рука.
В цей теплий вечір,
мов ялинка,
в білих чобітках,
Свічусь до Вас,
сміюся серед снігопаду.
Тремтить на віях світ бажань.
Він Ваш, мій ладо...
Крижинка по щоці січе –
сльозинонька жорстка.
Свічуся в даль! – блаженна,
серед снігопаду,
Чаклує над вогнем у грубці
Ваша десь рука.

Від Стрітєння

Від Стрітєння до Стрітєння
люблю ТЕБЕ я вічними снігами,
У мій вертеп народження любові
ти привніс чужої тінї.
О! Ще відкриється тобі душа
любові нашої видінї!
Гарячий кинешся прозрінно
ще шукати стрічу
між снігами.
Холодні незабудки свіч...
це ти пролив їх біль між нами...
Та не можливо втратить те,
що й не було твоїм! –
О мите зрінї!
Від Стрітєння до Стрітєння
зберу СЕБЕ
Великими Словами, –
Маленьке рідне сонечко...
Ще схочеш ти моїх промінї!

Для Вас любов –
суцільна вигадка поетів,
Душа не знає вірності*
і вірних почуттів.

Така краса
любов'ю твориться
лиш раз в житті!

Таку любов в душі
плекають аж до смерті!
Не Світла прагнете, –
фальшивих тіней злетів.

Загубитесь! До невпізнання!
У кінці путі!

Для Вас любов –
лиш вигадка (на жаль) поетів,
Душа бездушна Ви.

По вірі Вам...
Перехрестіться.

Цвітіння абрикосів

В бджолиній радості
у Сумах абрикоси зацвіли!
Який в них ніжний цвіт! –
І серце прагне знов любити!
Воскресле тіло повниться
і щедрістю, і світлом.
В бджолиній радості Весна.
Вже абрикоси зацвіли!
Кульбав* перстéні приміряють
пальчики трави малі.
Брахманський тиждень.
Відкрива душа Слова завітні.
Весна!
Без Вас у Сумах
абрикоси перші зацвіли,
О, як цей ніжний цвіт
пробуджує Любов у Світі!!!

* Давня красива назва кульбаби.

Думки

*Я лиш думками доторкнусь до тебе,
Тобі від цього не носить оков.*

Ніна Виноградська

О, я така!

Я прихиляюсь до твого плеча...
У цій липневій тиші

вмію так тебе любити!

Легким замріяним метеликом
пірнаю в Літо!

(О, це я можу!) –

прихилитись до твого плеча.

Світанок я несу

маленьким сонячним зайчам,

В ранкові роси зазирни:

угледиш диво-миті!

...На прагнення-думки оці

ти нагострив меча.

А я однак щаслива!

Я цілую личка квітам.

Я кохаю тебе!

Я кохаю тебе!

Чи щаслива душа —

недоласкана віть?!

Сонценервом сю ніч розчахне,

переломить світання.

Як примарно самій...

В тиші яблука Спасівські п'яні.

Скільки в Літі краси!?

Чом же квилиш, душе –

недоласкана віть?

Спека серпня.

Я перетікаю

за кола народжень у світ.

Просвітлють сльозою

засмаглі на сонці каштани.

Не стомилась кохати!

Щаслива душа –

розквітає в цю мить,

Сонценервом сю ніч розчахне

і народить

світання!

За що?

За що ж, милі людоньки,
хочете нас розіп'яти?
Суди-пересуди ж бо ваші –
то справа лукавого.
Ріднесенькі серцю дві річки –
Сула і Олавонька.
У світ найясніший кохання
вам крил не відтяти.
Не пізно! Душа розцвіла
Божим рястом – к о х а т и!
Ще хвилечка хвилю не ймила –
а вже нам неславонька?
За що ж, милі людоньки? –
Ревнощі?
Заздрість пихата?
Суди-пересуди ...
прости, Боже,
справи лукавії.

Душа,
 роздягнена віршами,
 чиста й горда,
 Беззахисно святу Любов,
 як хліб, подасть,

Душа
перетіка віршами, —
чиста й горда,
Беззахисну святу Любов,
як хліб, подасть!

Сокоруху час

На зорях настоящий
п'ю я березовий сік,
Намріюю щастя, як тайну
у прасонцеколі,
Із тінями сумнівів
гордо стою у двобої.
Дасть силу землі молодильну
березовий сік.
А очі ворожать:
цілунки любові посій!
Озветься на любові серце.
Відкриється доля.
На зорях настоящий
п'ю у Шпилівці я сік.
І вруниться щастя
і сонце у вічному колі!

Вербові котики

Вербових котиків солодке муркотання!
Благовістує вже пресвітлу нам дорогу,
І Дажбо-небо перелле святу вологу.
Вербових котиків солодке цілування!
Твого так прагну
у собі
сонцестояння!
Ось я тобі – ріка! –
розхвилено-розлога!
Вербові котики! –
Озався світ коханням!
Благовістує день:
«Любіть і славте Бога!»

25.03.10

Течія

Яка легенька (піна ніжна!) течія,
Листок податливий на березі
собі схопила,
Яка спокійна видалась йому,
солодка хвиля,
Яка легенька піна, ніжна.
— Ти чия?
Озвалася листочку:
— Я тепер твоя.
Нащо земля тобі,
як є ось я —
води стихія!?!
Яка легенька, ніжна в мене течія.
...Листок окрадений...
без кореня, землі
безсилий...

* * *

Мій князю, ти –
хто волю всім даруючий і мир.
Мені ж – язичниці, полон...
серпанок тиш кружало.
Ще тіло пружне і в'юнке,
ще кров нуртує шалом.
Мій князю, – сонце днів моїх,
ночей ясний кумир...
В покоси Червня
упадем водночас.
І без мір
Блакить небесна протече крізь нас
останнім Жалем...
Як солодко вустам
в твоїм цілункові, повір!
І як печально серцю...
серце
тишу проводжало.

ЖОВТЕНЬ

(Триптих)

I.

Я так хочу у світ,
де Любов – не ознака гріха.
Як я довго щаслива з тобою!
Це щастя – високе!
Я і досі тремка!
Я – гаряча на дотик!
Я так хочу Любові!
Любові! –
О хвиль колахань!
Хай кохає тебе!
Хай кохає, як я!
Хай коха...
Ці вірші – неслухняні,
сміливі хвостаті сороки.
Я лечу вже у світ,
де Любов – не ознака гріха.
Я – щаслива!
Щаслива – бо вільна!
Ось небо – високе!

І І .

Знов я чую тебе!

– Як у літеплі Літа твого догорить,
Спалахнуть ув обіймах

і Світлом зостатись іконним?

– Нам крізь відстань октавну
струною
лиш дріт телефонний.

– Так. Я чую тебе.

Як у літеплі Літа твого?

Говори.

– Я тебе!.. Я тобі!..

Моя доленько, люба,
сльозинку зітри.

– Я в молитві за щастя
нам небо візьму у долоні!

– Я кохаю... Пробач...

– Як у літеплі Літа твого догорить?..

І скотилось бурштинкою світло –
сльоза на ікону.

І І І .

Домчати б до тебе сьогодні!
із вихором листя! –
Гарячими айстрами зацілувати б уста!
Дзвенить півстоліттям
година твоя золота,
Домчати б до тебе!
Засипати вихором листя!
Я тут – біля Псла,
світлодайна тобі і троїста,
В сльозах благовійних затерпла,
як тиша густа...
До тебе лечу!
Просипляюсь крізь тебе
вже листям! –
Гарячими айстрами
квітнуть щасливі уста!

Зустріч

Спека червня. Кафе.

Наша зустріч під келих “Тамянки”.

Ця присутність твоя...

зацвітаю бажанням! –

Цілуй же!

Захлинулись сльозою слова.

Я без тебе нездужаю.

Чом сумний?

В цій любові тепер

ми – для вічності гранки!

Ми так близько сьогодні, повір!

Вип’єм ніч до останку.

Проступає крізь тебе

сон тихого щастя, мій друже.

Спека червня. Кафе.

Дзвін бокалів і вуст...

тілу п’янку.

Ця присутність твоя...

Зацвітаю!

Пелюстки цілуй же!

* * *

Як зав'язався світ Даждьбожий
в погляді твоєму!
Володарюю в нім, щаслива,
поки є над ким.
Ти почуваєшся, я знаю, непокинутим.
Як завітчався світ!
А серцю сумно так і щемно...
Любов трикутника –
складна життєва теорема.
Я не змогла відтяти крил.
Без них як линути
В любові світ..
Я тану вся.
Ти в погляді моєму
Володарюй, літуй, щасливий,
поки є над ким.

Напій цілунком

Ти напій мене цілунком, рідний мій,
Протечи калинно, соковито.
Он яке вродливе манить Літо,
Ти напій мене цілунком, рідний мій!
Охопи мій стан ти сонцем осяйним,
Після зим – це щастя будь зігрітим.
Розливайся поцілунком, рідний мій,
Я – тобі калина соковита!

* * *

Як мені жить без тебе?
Як ти без мене можеш жить?
Листю осінньому, ну, скажи,
Як мені жить без тебе?
Стати блакиттю неба,
Дощиком впасти на межі?
Як мені (Боже!) без тебе!?
Як ти без мене?...
міражі...

* * *

Крізь синій погляд Ваш
я ласку сіяла у світі.
Благослови Вас Бог!
Любові ще є мить.
Ще пахне щастям Літечко!
Ці пахощі візьміть.
Ще синій погляд Ваш,
і я у нім щаслива в світі.
Та знаю (знаю!):
Вас мені не приручити.
Каштан запалить свічі...
й Ви навік... не мій...
Вже синій погляд Ваш
цикорієм гірчить у світі.
Благі слова Ваш Бог.
Мені перещемить...

Я – небко твоє!

Не зрікаються кохаючи...

Я – небко твоє!

Лиш для тебе горнуса так низько.
Коханий, рідненький,
хіба ти не чуєшся птахом?
Вертайся додому
приливом Чумацького Шляху.
Я – небко твоє! У молитві*!

Здіймайся!

Я – близько!

Поглянь: цілий Світ
знову дощиком сонячним бризка.
Ти ж – долю ведеш
і не бачиш –
все далі від хати.

Я – небко твоє, – віддаляюсь...
В душі твоїй слизько...

Небесна блакить.
Ти в ній був колись
соколом-птахом...

* МОЛитВА – мова, що ллється з душі, її
сокровенний голос. (Авт.).

* * *

Не лети морозом
на мої сади розквітлі.
Ось гаряче Літо! –
ромен-зіллям перейма!
Звук зманив сирени? –
Жде там світ легких оман.
Не лети морозом...
Морозко як стане віттю.
Час надійде втоми –
огорну ж як ніжним світлом!?
Розітнув ти стежку...
і пішов убік... сліпма.
Ніч взялась морозом...
впала на сади завітні,
Та волхвує Літо. –
Сонце серце перейма!

Тиша

В цій тиші* затишно було:
і ніжно, й млосно.
По стежці сонячній – удвох!
удвох з тобою!!!
Розхлюпували ніч,
скипанням тіл,
росою.
В цій тиші затишно було,
цілунком млосно,
І ДЕНЬ
збиравсь розвісити
ЛЮБОВІ кросна!
...Таке затишшя розляглося...
перед грозою.
Німіє в серці тінь твоя...
так коле гостро...
На стежці
сонце і спориш...
сама... з собою.

* ТИША – саме з тиші народжується
звук, думка, рух. Велике Мовчання Бога-
Творця (О.Бердн.).

*Душа не Жінкою,
а Піснею
вже хоче стати!*

Тріо Лети

*Душа не Жінкою,
а Піснею
вже хоче стати!*

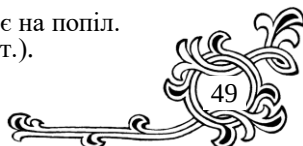
Піріо Лету

У лугах медоцвіття

В цих лугах медоцвіття
 не люблять поВій*,
А богинь! –
 Чом для тебе я лише поетка?
Ти відрікся кохання мого.
 Хлюпа Лета.
На цім лузі, глянь,
 сонце сльозу п'є із вій.
Не осквернюй!
 Не руш цвіт ромашок в траві!
Не потрібна вже Літу
 облудлива ретуш.
В медоцвітті лугів,
 брате-вітре, повій, –
Тут Богинь образи, –
 світлі їх силуети.

* ПоВія – та, що живе за законами Вія –
найстарішого представника нечистої сили,
безжального
руйнівника, який все обертає на попіл.
(Повія сама себе руйнує. Авт.).

* * *

*Він її називав ластівочкою,
сонценятком.*

Я крізь ласку твою,
я крізь пальці твої витікаю.
Я Печалі печаль.
В нашім Раю вже сніжно.
В тих словах,
як в свяченій воді...
було ніжно!
Я у ласці твоїй
сонценятком світилась.
Не каюсь.
Та у завтрашнім «Ти»
мого щастя-любові ріка є.
Ще хлюпну світлохвильно
комусь на віки! –
не на тижні.
А того, що було поміж нами,
я не відрікаюсь.
Відпечалюсь...
такі не вмирають...
(як ластівці сніжно...)

Душа пересохла твоя, —
русло звуків октави —
Мінор голосінь.
Серце болем зайшлося, щемить.
В цій тиші гарячій
мій дощ за тобою біжить.
Душа пересохла твоя...
Я ж тобі — світла гавань.
Тебе так губами ловлю,
наче ніченьку трави,
І зірка ковзнула по шибці...
озвалось — «по-жи-и-ть!...».
Душа пересохла твоя...
так збідніла октава...
Мінор. Гола синь.
Серце повне тобою...
ще мить...

Гаряча тиша

Ти зрадив * Літо...

О, яка жалюча тиша!..

І спомин душу не бентежить

про весільний сніг?

Свічками

вірші йдуть

на твій нічний поріг.

Ти зрадив Літо... і мене.

Гаряча тиша...

Бджола медові сльози ув очах колише,

Дзвенить під сонцем таїною переліг.

Ти – зрадив...

Зрадив!!!

О, яка гаряч-ча-а тиша...

В ній тане спомин...

спомин...

спомин...

спомин...

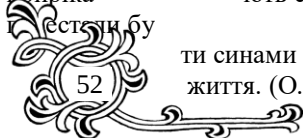
спомин...

сніг...

* Зрада – відійти від РА, від радості, від спільної ради,
убити в людині все сонячне. Зрадники

приріка-
ють себе на загибель, бо
їх не стає, ти бу

ти синами Світла, розірвали пуповину
життя. (О.Бердник).

* * *

Надщира була і кринична.
Стікаю між вами – ножами.
Підтяв скрипки голос,
як вишню.
Затерпла душа...
кров сичить...
У січні так гаряче снігу.
Цей січень у серці ячить.
Як мало утіхи зазнала
під шлюбним вінком...
біль між нами.
Розтер зорі пальцями... прах.
Та небо душі –
з голубами.
Ліпив з мене все,
наче з хліба. –
Молитвою стала вночі.
Дзвенить вже криниця любові!
Не ти будеш пити ковтками.
Озвалася скрипкою вишня,
ніч – голосом теплим свічі.

* * *

Тужавіють вогні
і сріблиночки осені.
Жовтня скорб:
гарне листя опале під деревом.
За трикрапками – світ –
мовчазна твоя ера ком.
А життєва стежина
біжить вже до осені.
Ще затужиш за Літом.
Ще так заголоситься?!
Човен долі
скувало у кригу під берегом.
Що в тобі? –
Ні вогню...
ані мудрості осені.
Я стою на опалому листі...
під деревом.

* * *

Сльоза й папір...
і шерхне тиша
святістю солона.
Зриваю маски всі з обличчя.
Так набридли ролі.
Мій лебединий лет
знесилився в терпкій юдолі.
Свята сльоза...
зашерхла тиша –
письмена солоні.
В них чорна Правда слова, –
як землі тугі долоні,
Як Жінка, що Дитя своє
народжує у болях!
Свята сльозинонько моя.
У величі бездонна.
Ось – первородна! Господи!
І крила мають волю!

Валентинів день

*зайшло Сонце за недолю
а Місяць за тугу*

Валерій Ілля

Вже Сонце любові зайшло за недолю,
А Місяць-коханий – за білую тугу,
А Серце, як чаєчка, – в сітях недуги.
Вже Сон цей любові зайшов...

У недолі

Всі Дні безпритульні,

оскомні до болю...

Лиш Зорі-сестриці чаклюють по колу.
Вже Сонце любові зійшло мені в долю,
А Місяць-коханець –

і ніченьку,

й другу.

Мій день народження

Від Вас з Ромену

мовчазна сніжинка біла –

Єдина вість...

Втечу одна блукати за снігами,
Шукати на вірші хореї, дактилі і ямби.
В цей день сама собі –

сніжинка заніміла.

А в світі сніжно-сніжно...

Гарно так у заметілі.

Покличу в гості я

горобину зі снігурами.

З мого Ромену

лиш сніжинка залетіла

В моє вікно...

Втечу гуляти зі сніговиками.

2007

Чекання

Тих місяців чекань!? –
 годинник стрілками охрестить,
Зітерті крила припадуть
 до рік із валідолом.
Учора зорі квітли,
 а сьогодні – матіола.
У цім гарячім Літі
 лише вітер мене пестить.
В мажорних гамах сонцеликий день.
 На перехресті
Сховаю пам'ять про вуста
 у тінь під парасолю.
Чекання в тиші цій
 годинник стрілками охрестить,
Зітерті крила...
 (Підведусь!)
 Пігулки знов, уколи...

* * *

Не торкнувся плеча,
ні мелодії пальців.
Глибшав день цей
на ціле! століття,
здалося.
Злився-вився
звабливо мій локон волосся.
Не торкнувся плеча...
ані вуст,
ані пальців.
Сеї тиші гарячо-безжальної бранці.
Відкидай же забрало,
поглянь: поруч, ось я!
Не торкнувся плеча...
У мелодіях пальців
Зглибшав день цей...
І ціле століття збулося.

* * *

Я так напоєна цих тиш мовчанням*,
Що вже лиш грім і блискавки ловлю.
Без нас німий гарячий Літа блюз.
Ніч у вогнях, а серце – у коханні,
І ти плюс я – не ми.

Складне рівняння.

Під спалахи

(люби!)

вишневих люстр

Наслухалась я тиш!

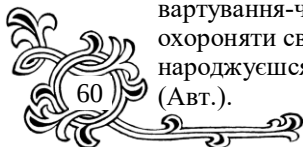
(Бо ти – мовчанням...)

Тепер

лиш грім і блискавки

люблю.

* Мов-чати – певний проміжок часу
вартування-чатування мови-слова,
охороняти своє Я. Це стан тиші, в якій
народжуєшся заново, преображаєшся.
(Авт.).

Сім світлин спеки

(Сюїта*)

1.

Світлина Сум – сумна скрижаль,
Суцвіттям сонця сяє Світ,
Сула скуйовджена сльозить.
Світа.

Спливає сум стожар.
Село спиває сіножать,
Синіє снів схолола сіть.
Світлина Сум – сумна скрижаль,
Суцвіттям сонця сяє Світ.

* Сюїта – (муз.) твір, який складається з кількох самостійних, контрастуючих між собою частин, об'єднаних спільним художнім задумом.

2.

Співа стопа, –
 святкує Слів столиця,
Скосив
 сахке стебло...
 Сміятися?
 Стерня...
Скучаю.
 Скрикую.
 Стожалиться струна.
Співа стопа.
 Святкує Слів столиця.
Свій сум
 скремсають
 сизі серпокрильці.
Сорока сорок сповитків
 сукає снам.
Співа стопа, –
 святкує Слів столиця.
Скосив
 сахке стебло...
 сміятися?..
 Стерня...

3.

Сурми, Семияриле,
 скороплинний сенс спокус,
Скромна середина.
 Суєтних спек смагкі світліни.
Спокутні суфікси,
 супліки серця сумовійні,
Сурми, Семияриле,
 скороплинний сенс спокус.
Суть свідчень солубові –
 сурогат.
 Свічада струс.
Сон-трави сколихнуть
 святі сувої світлотіні.
Сурми, Семияриле,
 скороплинний сенс спокус.
Скромна середина.
 Суєтних спек смагкі світліни.

4.

Сезон самотності.

Стрес світла...

смак суниць.

Сугестію снаги

сота сопілка світу.

Світанку скибка ся

солодка, соковита.

Сезон самотності.

Стрес світла.

Смак суниць.

Субтитри спек

сумірні строфам сукровиць,

Стокротки скрикнули,

спалахують софіти.

Сезон самотності.

Стрес світла...

смак суниць.

Сугестію снаги

сота сопілка світу.

5.

Скорися, серце!

Скоро серпень.

Сни струсить стежка.

Світлий Сонця схід.

Сокирок синь співаю самохіть.

Скорися, серце!

Скоро серпень.

(Смеркання снігу).

Спомин стерпне.

Спогордних слів

стече сльотавий слід.

Скорися, серце!

Скоро серпень.

Сни струсить стежка.

Стигне Світ-овид.

6.

Сакральна сила слова –
 сплав санскриту –
Сопрано серця.
 Спалах.
 Сполох.
 Спазм судин.
Сентиментальна стріча.
 Святотатство.
 Синь.
Сакральна сила...
 стерпла словом.
 (Согрішити!)
Сюжет: страх спогадів,
 сім соль – сюїта.
Спасибі, Сварго!
 Совість сторожкa спасінь.
Сакральна сила слова –
 сплав санскриту –
Сопрано серця.
 Спалах.
 Сполох.
 Спазм судин.

Сама собі співаю –
суджена сичу.
Свавільна спека.
Сохне сміх.
Седмиця страти.
Спіткнулася стежина.
Сіль. Соль – сі.
Стаккато.
Сама собі співаю –
суджена сичу.
Стонадцять споминів
секундами* скричу.
Судьба...
Совині сні.
Сейсмічні SOS.
Страж-дати?
Сама собі співаю –
суджена сичу.
Свавільна спека.
Сохне сміх.
Седмиця страти.

08.06.– 03.07.07

*Секунда – муз. інтервал.

Зрада

(Триптих)

*Так он яка розлучниця!
Стріляє влучно (лучниця).
Розбила глек, спалила міст.*

Валентина Мироненко

І. Мара

А Та Мара –

сновиддя хтиве,
скрізь бідою,

Зеленоокою змією на плече.

Як стиха кров твою...

впокоривсь не мечем.

Вона – Мара*!

Між нами чварами, бідою.

З пільми зірвалася

на наше сонце з Колядою.

ЗатьМАРивсь у її облуді?

Гаряче?

Це ж та – Мара!

Сновиддя. Граєшся судьбою.

Отрута – мед?

Душа (щаслива?) запече...

* Мара – богиня зла, темної ночі, страшних сновидінь, хвороб (мору). За прадавньою легендою Мара – дружина

Чорнобога – сіє на землі чвари, брехні, недуги. Вічно ганяється за богинею неба Колядою, перешкоджаючи народження Нового Сонця – Божича. Та, що не має в собі сонця.

II.

А ти однак страждав,
що у безсонні марилаь дружина,
Коли коханка спритна
укладалась в тебе на руці,
Ота – що в душу тихо влізла,
завела на манівці.
І ти не раз ловив себе,
що плутаєш її й дружину,
І день, і час...
Лиш ноги пам'ять бережуть –
тепло стежини,
Що припадає піснею...
Сумної долі ви гравці.
І ти однак страждав...
бо Мати,
Жінка я!
Бо я – Дружина!
І є розлучниці (на довго?). –
Серцю б не зазнять рубців.

III.

І буде Ваш гріх тяжкий до весни...

Отак-то, друже...

Тамара Герасименко

Моїх печалей

ти примножував хрести...

А серце, навіть в горі,

зріє вже для щастя.

Свій гріх душі тяжкий

тягнув світами часто.

Мої печалі...

ночі хоч перехрестіть!!!

Не до весни,

до того світу вам нести

Мізерну суть.

Любов же – Богом сотворяща!

Любов'ю світу

вже всі спалено хрести,

І серце, Серце!

світиться вже щастям!

* * *

Знов напад, знову криз.
Страждальні поштовхи судин
Пекельно рвуть на шмаття
мозок, думку, серце, тіло.
Душа ще вчора Червню
черешнево так яріла!
Страхи, штрихи, шприци...
страждальні поштовхи судин.
Ні крил, ні сну в цім пеклі болю.
День шкребу зі стін.
Чому нема тебе знов поруч?!
Так мені безкрило...
О любий, де ти?
(...дай терпіння,
Господи, не кинь!)
Пекельно серцю...
червень...
скоро вже Семиярило.

Місяць на небі

(За мотивом пісні)

Які ти мандри вготував?
В які пустив саму світи?
Холодний полиск місяця
подарував мені, не серце,
А я співала у човні.
І човен був мій без весельця.
Твоїм словам повірила.
Ось маю – мандри в самоті...
Туман над річкою...
ні берега, ні зір...
Куди плисти?
Рибини плюскіт лиш та хвиль...
Чи хто почує?..
чи озветься?
О, чом у мандри самоти пустив,
коханий, саме ти?
Так нічку проспівала.
Зринув ранок –
сонечка кубельце.

Північ

(Диптих)

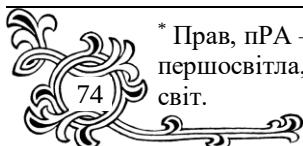
I .

Понад Пслом приголуб,
поцілуй, перейми,
Перелеснику!
Північ. Півні проспівали.
Почуття... Переплакать?
Підкови печалі.
Понад Пслом приголуб,
поцілуй, перейми.
Палімпсест.
Поговір.
Підзвін.
Проща.
Поміст.
Попіл. Пекло...
Примару пригріла.
Потала.
Понад Пслом приголуб,
поцілуй, перейми,
Перелеснику!
Північ.
Півні проспівали...

І І .

Печаль пекельну
 поміж правдою приспи.
Пролог.
 (Прозорь!)
 Пролом.
 Прогар.
 Прообраз – прах.
Пульсарами псалом пісень.
 Прощай. Пора.
Печаль пекельну
 поміж правдою приспи.
Пристрит?
 Прокляття? –
 Пробі!
 П'ятниця. Прости.
Пожалені причали-плечі.
 Просвіт. Прав*!
Печаль пекельну
 поміж правдою приспи.
Пролог.
 Прибій.
 Пролом.
 Прогар.
 Прообраз – прах.

* Прав, пРА – найдревніший, з першосвітла, світ Творця, Божественний світ.

* * *

Після виклику швидкої допомоги

Се обличчя моє перекошене вліво,
А душа – з вістря болю,
однак сипле цвіт.
Не лічу, не питаю в зозуленьки літ.
Се обличчя моє?..

Буде!

Буде щасливе!

За плечима печальна Печаленька сива,
Та поезії крила – осонцюють Світ.
Се обличчя моє?..

променіє на диво,
І душа – наче сонце, у світі бринить.

Стомилась

Стомилась.

Ще й градом-сльозою
стежина побита.

А Місяць старіти не хоче.
Роздарює срібло.

Мені б на каблучку...
На травах пилиночки – дрібно.

Стомилась...

Світанок.

(Дійду до середини Літа?)

Волошки обабіч,
мов краплі зірчасті блакиті,

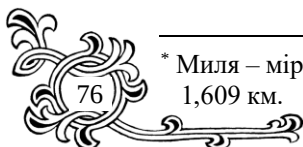
Ще й сонях
п'є сонце і сонечком бризка, осібно.

...Сто миль* ще...

Лоскочеться вітер

стеблинкою жита.

Вже Місяць зійшов молодий,
запасається сріблом.

* Миля – міра довжини, що дорівнює
1,609 км.

Прощай

(Диптих)

1 .

О, як цинічно розтоптав
квітучий Всесвіт мій Любові!?
Я – пробачаю все тобі,
коханий мій – мій кате,
Ти скільки літ життя
туливсь котятком волохатим.
Надійде час!
І станеш сам собі
в сій тиші полем бою.
Підхопить вітер у Світи
окрадену до струн тополю!!!
Душа не Жінкою,
а Піснею
вже хоче стати!
Ти розтоптав... себе.
А Всесвіт – вічний! –
Творенням Любові.
Прощай же... (Не любив).
А я – живу!
Життя – це свято!

1 1 .

Доцвітають у травні
суцвіття акацій, бузку,
І любов доцвітає трилисником –
крик тріолета.
Про щасливі мої миті творчості
пишуть газети,
Серцю щемно від болю.
Настоєм лікуюсь бузку.
Серед Літа захочеш звабливу,
рідненьку, терпку.
В сінокоси духмяні гукнеш!..
Не вертаються з Лети...
Доцвітають у травні
суцвіття акацій, бузку,
І любов...
це остання жага
вибуха в тріолетах!

04.06.08

* * *

Ви воскресили...
й потім самі ж! –
розп'яли,
Впиваючись
своїм благочестивим вчинком:
Це – фантазерка дика,
чарівниця-жінка!
Штукарка (поетеса ж!).
Ви – суть омели...
Плетуть вінок русалці
крини* на Сулі,
Вербі тче сонце
золотаві павутинки.
Так за які страхи
Ви Літа відреклись?
Знать, не для Вас –
підказує мені травинка.

* Крин – вода, біле латаття, біла лілія.

Як вийшов Місяць,
 зазорілося вікно,
 І Вам світилась Жінка від кохання,
 А Ви ж мене –
 між струнами смеркання!?

Як вийшов Місяць –
 трое глянуло в вікно.
 Я пожалилася об Ваш мінор.
 Та душу сонця не втопить в тумани.
 І вийшов Місяць,
 усміхається вікно, –
 Ясніє лик мій –
 Жінка я Кохання!

Ніч

Ти є моїм!

Моїм!

Так росяно голодним.

Обласкана душа,

як цвіт!

Не відлюбить мене!

Тобі я – вселюбов,

святе тепло земне!

В собі творю

симфонії таких мелодій!?

Свічками рік течу –

вогниста вся сьогодні,

Аж зорі палахтять!

Та серце стислось... трисумне.

Ти є моїм...

моїм...

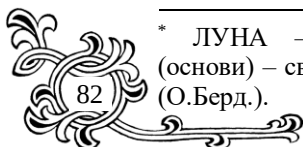
Моїм? –

Луна* холодна...

Душа, як свічка –

спалить ніч...

так ніч мине...

* ЛУНА – відбиток певного Лона
(основи) – світла, звуку, духовної основи
(О.Берд.).

* * *

Від гострого слова
як хрусне душа! –
закровить.
Минулася музика... (щастя?).
Скотилася в Наву*.
Аж сад закипів...
зашумів у високих октавах.
Ти слово гострив, наче прутик...
У серці щемить.
А вічність –
між вуст наших подих! –
для нас, наче мить,
І блискавка в серці застрягла...
у тілі заграва.
Від гострого слова
як хрусне душа! –
наче віть.
Милуєшся?
Музика?..
Щастя своє ти прогавив.

02.03.10

* Нава – світ духів.

Останній грудня Дощ

Останній грудня Дощ
 постукав в шибку вірша.
Впущу.
 Хай дасть вологи слову,
 хай втішає.
(Якби ж то ти!)
 Та й у Дощу жива душа є!
Не тямив? –
 Та дивись – як молодіють вірші!
Мій серця стук
 луною десь в безчассі тиші.
Присіла доля за столом.
 На брудершафт п'єм.
В останній грудня Дощ
 прощально переходять вірші.
І – день новий!
 Вагомість слова. –
 Це втішає.

* * *

Всі листи, що писав,
ріже стрічка хрестом,
І листівки, і фото...
всміхались вуста.
Всю біду розведу.
Кожна мить золота.
Скільки ж впало на серце і суму і стом!?
У клітиночці кожній
ятрить серпик ком.
Ти задмухав сірник
міст спалити.
Сльота...
Всі листи, всі слова —
перехрестя оском.
Наші фото... лиш біль.
Все минуло. Світа...

Диптих одинокості

*Я не самотня. Просто я одна,
Я гостя одинокості і тиші.*

Любов Голота

1 .

Отак припала тиша до душі,
Що я в її князівство загостила,
Тут вітер лащиться до ніг.
Стомилась...

Сама собі я гостя до душі.
Травинками в росі пишу вірші,
Малюю в небі нам високі крила.
Отак припала тиша до душі,
Що я в її князівство загостила.

1 1 .

Я не самотня. Ні.

У цю хвилину просто я одна,
Ти відійшов у прохолодну тінь
перечекати спеку,
А я складаю листя висохле
вчорашнього у теку.

Я – не самотня, ні.

У цю хвилину... просто я сумна.
Надійде красень вересень,
я напою твого коня.

А самотність серця? –
відкурличуть в небі всю лелеки!

Я не самотня. Ні.

У цю хвилину просто я одна,
Ти від... пішов.

(Сховався у тінь?)

В це Літо неймовірна спека...

2010

* * *

День повагом мина повз мене,
наче віл,
Гаряча тиша, як літа,
лежить-мовчить на возі.
Душа видивлює себе на зоряній дорозі.
День повагом минув...
вже довша тінь трави.
Це кожне слово попаде під зір сови,—
Пропише мудро, як рецепт, натще.
Вона це в змозі.
День повагом минув...
згорнув думки в сувій...
Ось Місяць проступа...
схотілось так мені молозива...

Повнолуння...

Місяць вповні.

Пахне запізнілим деревієм.

Вересень стежину в'є нам

вгору до беріз.

Ми заплутались в траві,

трава – між моїх кіс.

Повнолуння тіл! –

Ми зазвучали так красиво!

Піснею – щастяжурбою,

в ніч завересніли.

...Опадає перше листя на перлини сліз.

Місяць вповні.

Пахнуть зорі нами...

Деревієм* ...

Вересень...

дощі біжать по стежці до беріз.

* Деревієм – дієслово.

* * *

Вже не про тебе мріями живу.
Мене забув ти.
Твоя душа, як вітер,
шугонула у чужий квітник.
Облюбував ти клумбу серед міста,
від лугів утік.
Та Бог з тобою...
Вільна я.
Тут сестри м'ята й рутка.
За це безпам'ятство
не усміхнеться незабудка,
Й волошка відсахнеться,
захова від тебе синій лик.
Про мене ти, коханий, вже не мрій.
Не ти майбутнє.
Ти – незалежний і від Світу?
Літо...
тиша... третій рік...

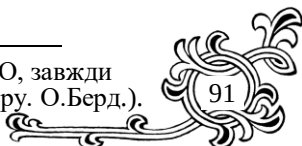
Яблука печалі

*Натруси мені яблук із неба,
Хоч не літо іще, хоч не літо.
...Натруси мені яблук у квітні.
Із збірки «Яблука з неба».*

Натрусив ти не яблук із неба, –
а зорі – вуглини печалі.
Як багато їх випало...
(Може, наврочила?..)
Дивно ж, у квітні,
Кинув ріки любові...
і щирість* мою...
І завіявсь, як вітер.
– Натруси мені яблук із неба! –
Та випали зорі печалі...
Достигає в Сварожих садах урожай.
Небо, глянь – возсіяло!
Полюбилась Богам. –
Обдаровують дивною казкою Літа.
З неба яблуко щастя скотилось!
Тобі – лише зорі прощальні.
Ти пішов...
хоч не літо іще, хоч не Літо...
а дивно, що – в квітні...

2008

* Щирий – відкритий до ІРЧО, завжди
готовий слухати голос безміру. О.Берд.).

* * *

Плекала завжди
щастя нашого зіроньку ясную.
Замулено долю...
Дні-сни – посолонь*.
(Хто мене прихистить?)
Простори відкрились незнані,
життя ще такий колорит!?
Плекаю щодень собі
щастя я зіроньку ясную.
(Прости йому, Боже.).
Такий ще квітується ряст!
Сную
Я шовк золотий на майбутні літа.
Всяка буря на мить.
Пустив під лекало
і щастя...
і зіроньку ясную.
Обтрушую порошок...
Лиш Місяць сльозу
уночі посріблить.

03.03.10

* Посолонь – по руху сонця.
(Давньоруське).

Ти сонце наше,
 рідний,
 ущемляв щодня,
Вночі цілуючи її прокляті губи,
Душа губилась
 у липких тенетах згуби,
Ти без любові залишав мене щодня.
Така легка, ігриста, як бокал вина?!
А я – в чеканні щастя*,
 нам плекала Злюби!
Дощами стали ночі...
 зацвіли в Піснях...
«Навіки буде-єеш мій!» –
 шш-шипіли клятї губи.

* Щастя – СОЧАСТЯ, бути з ЧАСТКОЮ (з половинкою) , або з тим, що людину робить повною, цілісною, зрідненою. Якщо ця ЧАСТКА є, тоді людина з-частю, має щастя, якщо ні – НЕ-З-ЧАСТЮ, тобто нещасна. (О.Бердник).

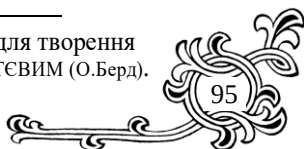
Яким же іменем назвеш?

*Повір, ніщо не пропадає в світі,
що іменем Минулим назовеш...
Повір, ніщо не проминає в світі,
що іменем Майбутнім назовеш.*

Ольга Гергель

Ти Слів святую правду витолочив,
промайнувши.
Яким же іменем МЕНЕ у світі назовеш?
Минулим?..
Чи Забутнім кинеш в Лету?
Та невже ж
Ти Слів святую правду витолочив,
все минувши?
Вуста* зятяті на безмов'я
висотали душу.
О! Ти, як нитка в голці,
тихо щастям проповзеш.
На правді Слів любові
хрест залишив...
проминувши...
Яким же іменем МЕНЕ у світі назовеш?

* Вуста – Вести у Суть, засіб для творення
СЛОВА, для пращурів був СУТТЄВИМ (О.Берд).

Я мину, відпечалюсь...

Ніжно грають ножі,
розігнувши на струни мене.
І мину...
відпечалюсь
звуками тріо від Лети.
Затісна я собі
і безмежна тобі на планеті.
Ніжно грають ножі,
наточивши на струмись мене.
Що ж тепер?..
Нажебрачу
на світле Прощання монет,
Поцілую слова
золотими вустами комети.
Ніжно грають ножі:
рвуться струни...
озвучать мене.
Я мину? – відпечалюсь...
в цих звуках гарячих відлету.

Не смій!

Собі

*Всміхнись, душа, сльозиночку зітерши...
Хай сто прощань, хай сто гірких розлук,
Але не смій повірити в сто першу!*

Галина Світлична

Як співають вже колядники! –
...сто прощань, сто розлук.
Причасти сміхом сліз.
А повірить в сто першу –
не смій!
Хай затерпли гіркущі сніги
у душі цій німій.
Як співають! Різдво ж!
А в мені – сто прощань...
сто розлук...
Серцеколо моєї любові
розбилось під мурами мук,
Стала мить відростити сто крил,
просвітлитись самій.
В цім вертепі снігів і пісень
йде луна-перегук.
Причасти сміхом сліз.
А повірить в сто першу –
не смій!

* * *

Утопилась душа
в гордій мрії про щастя.
Смутком сивим впаду –
задзвенить і заплаче поріг.
Ти оббив з серця ноти...
порвалися струни доріг.
Так стомилась душа ця
у пошуках щастя.
Лицедійнице.
Коло надійде напасті...
Я – гаряча кровина,
ошпарила влечаний сніг.
Пробудилась! Життя!
У високості щастя!
Геть же, смутку!
Краси стільки в світі!?
Дзвін сонця вгорі!

* * *

Ти ще прийдеш колись
по цю свячену воду
Душі – криниці чистої гарячої любові,
Захочеш прихистку родинного,
тепла розмови.
Ти ще прийдеш...
Прийдеш!
як згасне листя її вроди.
Вітри завивають ще
у дні життєвої негоди,
Й постане зримо так
Велике
Боже судне Слово.
І ти – прийдеш! –
знеможений, по цю свячену воду
Душі...
Молитимеш Богів
вернуть вінок любові!!!

* * *

І тиші самотніх ночей буде вдосталь...

Висока душе,

будь же вища за рани!

Цей біль зміцнить серце,

як камінь огранить.

До тиші самотності звикнуть не просто...

Зорі посміхнуся. —

Не вирощу помсту, —

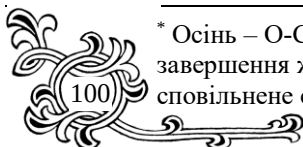
Зі світлих лугів

кликну в поміч я ранник.

А тиші вже листяно барвами...

осінь * ...

Висока душа моя світла коханням!

* Осінь – О-Син – повне (О) коло сонця,
завершення життєдіяльності, заСИНання,
сповільнене сіяння дії Творця. (Авт.).

Три Літа

Три Літа тричі в пісню перелиті,
Душа – грайлива –
 словом світиться до дна,
Настояня трисонячно, тобі, хмільна
Три Літа...

Тричі у росі розлита
Дзвеню тобі:

— Любить!

Любить!

Любити!

Являлась тричі
 рай-любисточком у снах.
 Три Літа... тричі нарізно прожити,
 Душа –
 в любові,
 прикипіла до вікна...

Ще сонце на листі!

А сонце на листі
 відточує голосу грань,
Пісочний годинник
 нам сиплеться піснею Літа.
Останній акорд.
 На деревах холонуть софіти.
Я ж – сонце любові!
 Бринять в мені струни світань.
Тебе, яким є, я горну до душі –
 долі дань, –
Це істинна сила кохання!
 О час нам прозріти!
Ще сонце на листі! –
 (Ти душу мою не порань.).
Пісочний годинник
 нам сиплеться
 житечком Літа.

*То ж коли хруст мелодій
до стому
в мені протече?
Не вагайтесь! –
це доля
край Літа соборна.*

Тріо Літа

Пож коли хруст мелодій
до стому
в мені протече?
Не вагайтесь! –
це доля
край літа соборна.

Піріо Літа

По

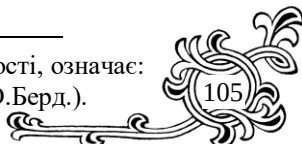
Не

* * *

Спасибі* Вам
за марево прекрасних мрій,
Цнота душі –
як мед у сотах Літа.
Вже вигоїлась на зелених вітах.
Сонцеворот.
І радісних думок вже рій.
В любові ширій,
дивовержній,
неземній
Змогла під цямрину небес
розлитись!
Богам во славу спів!
Сльоза остання з вій...
Цнота душі,
як мед квітковий!
Літо!

* СПАСИ БІГ – слово вдячності, означає:
Бог тобі віддячить, спасе. (О.Берд.).

Букет півоній

А ми довесніли з тобою!
Таки зустрічаємо Літо!
Букетик півоній рожевих...
ти разом наш квіт обіймаєш,
І погляд сльозою іскриться.
Сльозинка підкаже –
к о х а є ш !!!

Таки довесніли!
Хоч в скроні
набилось вишневого цвіту.
Вже там, за Сумами,
скуповдили чуба зеленого жита,
І тиша гаряча, зориста
сю тайну в собі зберігає.
Таки довесніли!
З тобою!

Таки закохались у Літо!
Букетик рожевих півоній...
ти разом наш квіт обіймаєш.

Люби!

(Замовляння-злюб)

Люби! Люби!

(Вітрами шепочу).

Твоя! Я – не примарна!

Уста... пульсує плоть!

цілуй!..

тобі з глибин

сія зізда.

Напруга тіла...

камертоном зойку!..

світ... увесь гойда.

Лети!.. лети!.. засвіт!..

слова-вогні!..

киплять!..

Я – не примарна!

Я благовійно зваблюю тебе

в живу стихію Дани,

Палай веселкою!

до блискавиць!

Свята лоновода!

Люби! Лю-би-и-ии!

Як крапля камінь...

Зваба я тобі органна.

Уста!!!

І коло плоті зацілуй!..

до глибини

п р о т а л ь!

* * *

Ми кохання пізнали високе
під небом сердець,
Ми з тобою у радості
Світу велична окраса!
Я тобі – найцілюща,
солодша від меду на Спаса.
Я тобі все святе,
найрідніше під небом сердець!
Золотисте волосся моє –
золотий вітерець,
Осяйнуло нам ніч.
І всі двері замкнулись на засув.
Ми – кохання пізнали!
Високе!
Під небом сердець!
Ми з тобою у радості –
Світу велична окраса!

Зацілуй, коханий!

Зацілуй, мій коханий,
поранені бурею крила, –
Я до світла злечу:
заяснію знов сонцем над нами
І веселку – знак щастя,
прикличу з ріки я піснями!
Зацілуй, мій коханий! –
Блакиті небес прагнуть крила.
Ще так серце гаряче,
любові божественна сила
Тче рушник золотий
золотими святими Словами.
Ти – цілуй!
Ти цілуй, мій коханий,
поранені крила,
Вже до світла так близько. –
Я – Літо!
Спивай же вустами!

* * *

Сьогодні ти тримав мене – пташатко,
На грудях теплих, наче немовля,
Дитинно дихала душа моя,
Сьогодні ти мене...

своє пташатко!

Дощ за вікном...

зшива життєві латки.

Я серцем чую:

Долю намовля.

Сьогодні окриляєш ти пташатко,
Сьогодні небо тепле і земля!

Ти — мій янгол!

Світлий янголе мій!—

Благовістя трисутності слів

Біля тебе трилико

карбую у вірш на віки.

Я россою душі —

на коріння посохле ріки.

Ти — мій янголе, ти —

благівістя присутності слів!

Ще при вогнищі я.

При мовчанні

старезнім волхвів

Суть трьох крапок пізнала —

це тиша,

де творять казки.

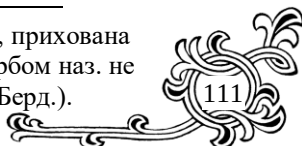
Ти, мій янголе, люб.

Благовістя трисутності слів, —

Коли ми — воєдинотриликі! —

Ми — скарб* на віки.

* СКАРБ — скритий АР (РА), прихована цінність. Наші пращури скарбом наз. не гроші, а духову цінність (О.Берд.).

Мальви

Бермуди доль...
Закоханих трикутник...
А мальви сонце п'ють,
із рук моїх тепло.
До Вирію не хоче
скривджене крило.
Я – мальвенятко! –
Літечка супутник.
Душа Господнім словом
рве останні пута!
Життя – стрімкий потік.
Наляжу на весло.
Бермуди...
Тиша намертво припнута...
А мальви – сонце п'ють! –
бо вірять! у тепло.

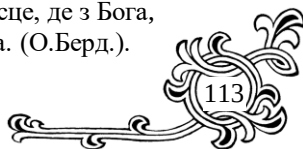

Гарячий Червень

Гарячий Червень.

Пружно тілу силою кохання,
Ти за сльозою мого серця
Літо колисав.
Крижинний храм* душі
розтоплять сині небеса.
Гарячий Червню,
як в лугах твоїх прегарно!
Вінок подружній
у вогонь купальський –
на заклання!?
А я – жива, дзвінка, цілюща,
наче мед-роса,
В гарячий Червень
розливаюся
таким коханням!
В моїй сльозі твоя сльоза...
день Літо колиса...

* ХРАМ – Ховати Раму – місце, де з Бога,
сина Божого, зроблено ідола. (О.Берд.).

Вишиванка Літа

*Дивна Жінка
на березі моря
заллята бризками сонця
чекає на Нього
ч е к а є н а н ь о г о...*

Із збірки «Білий лебідь – лебідь Чорний».

Одяглось у чорну вишиванку Літо,
Коли тішивсь ти у хвилечці морській.
Дивну Жінку оминув...

(чека роки...)

Одяглось у чорну вишиванку Літо.
Я ж йому – сипнула роси-самоцвіти:
Мерехтять незгасні і жаркі!
Й волошкову вишила сорочку Літу,
Мої ніжки мис Черемош гірській.

28.07.09

Дощі

*І на твої медові коси тепло
Сідають бджілки майського дощу.*
Дмитро Іванов

Я так люблю дощі! –
І майські, й ті, що кличуть в осінь,
Гудуть мені про небеса, про зорі,
наче бджілки,
Голівка сяє перлами –
всміхаються дощинки.
Я так люблю дощі!
А дощ – мої медові коси.
А ти, коханий мій,
не пив меди із них і досі.
Тобі служницею була.
Без тебе стала – Жінка!
Я так люблю дощі!
А дощ – моє пахке волосся.
Ось я красива й запашна!
Гудуть-срібляться бджілки.

Я люблю Вас просто

Я люблю Вас так просто, –
як вдихати щомиті повітря,
Як вбирати очима
барви свіжого зілля й квіток,
Як ласкавити в небі
світлий райдуги щастя місток.
Я люблю, як і Літо
любить бджілка мала працююча.
Почуття це – як диво! –
у долонях нести сонця злиток,
Або ось – підібрати
цей кленовий (живий ще!) листок.
Я люблю Вас так просто –
як радіти ранковому Світлу
Й перелить в серця соти
мед цілунку із вуст-пелюсток.

Музика любові

Любов – прозора музика,
 вона – як нотка ціла.
Я ж до пісень РАдійних
 нам складала всі слова!
О, хто ж ту світловічну нотку
 нам четвертував,
О музиканте, гармоністе,
 ну скажи, мій милий?
Мовчать ключі скрипкові...
 нотний стан заціпенілий.
Чом стала Пісня нам чужа
 і голосом черства?
Любов – прозора музика, –
 октавна нотка ціла!
Я наРАЙдію Пісню щастя. –
 Оживуть слова!

Два птахи

(Диптих)

*Знай, кохана, що я із сім'ї солов'я,
Соловейко тебе не покине.*

Микола Гриценко

1. Соловей

Мій коханий, ти – мій соловеечку,
Так піснями наповнюєш серце красою,
Я в любові твоїй, наче ранок – з росою!
Я щаслива!

Твоя!

Соловеечку!

Ранком виткав мені сонця стежечку
І повів у щасливі світи за собою.
Мій коханий – ти мій, соловеечку,
Я – кохана! Я знаю!

Щаслива з тобою!

2. Перелітний

Ну а ти, мій коханий,
з якого пташиного племені?
Чи ти небо прихилиш?
Чи повні піснями гаї?
Чи гніздечко зів'єш
при дорозі мені,
в кураї?
Я не відаю, милий,
з якого ти роду і племені.
Ні «прощай», ні «прости»...
Батіжками пекучої зелені
Стежку Долі у розтіч...
погасли в гаях солов'ї...
Де ж ти є, мій коханий?
З якого пташиного племені? –
Перелітний...
вже бачу –
подався в тепліші краї.

* * *

Вартує спокій мій цей ліс,
 заплутує стежок мережки,
В моїх долонях квітно!
 Вітер ліг.
 І сліпнуть роси сонцем.
У цім ярку берези – напівколом, –
 сестри-амазонки,
Вартують спокій мій.
 Краса і зброя їх – тугі сережки,
Щоб навіть тінь твоя
 ніколи не ступила на цю стежку,
І жовтоликий сонях –
 з духом Божим,
 в золотій коронці
Плекає спокій тиші і молочне зерня.
 Гладь стежок мережки.
...В мої долоні ти упав лицем!
 Схлип Літа – роси...
 сон це...

* * *

На лезі плиноднів
таке високе звіршення!
Ти сонце захисти. —
Бо тінь ляга на ганочку.
Хрещато так стоять вітри...
Підкралося коханнячко
На лезі сліпоти...
таке твоє невірнення...
В глухім забивсь куті.
Зринає день завішений
І Гоголівське:
ніч... і гроб літає з панночкою...
На видноколі снів
рядків високе звіршення.
Я з сонечком в душі —
зачну собі світаночок.

Ранок у парку

Завмерла я. —

Його, як пса,

вигулювали у алеях парку.

Каштан пальчастим листям

співчутливо вслід їм тишу прогортав.

Його єство аж лащилося до ніг її.

Яка підступна сліпота...

І щем пройняв:

як пес, породистий,

він поруч неї.

Ранок... парко.

Проміння сонця, освятивши Псло,

поміж дерев шукає шпарку,

Пташина пісня голосна вже летіється.

Буде днина золота.

Ескіз життя:

вона і він —

як владна жінка й пес,

в алеях парку.

Каштан пальчастим листям

затуливсь...

щось вітер вслід залепетав...

* * *

На Ваш прихід іще чекаю,
ще Зорі молюсь.
Нема ні сну,
ні спокою...
голівонька пече.
Як хворе серце уночі
займається плачем!
На Ваш прихід... дзвінок у двері!
Ви? – За звук вхоплюсь...
Та ні, почулося.
Котятко-тишу я тулю.
Вже місто спить...
мій сон утік вівторку на плече...
Ще буде Ваш прихід!
Ще крикнете зіркам: «Люблю!»
Немає сну...
І диво! –
Світло біль мій припече.

На Купала

Мого тіла дзвінкого зелені любистки
Оминув на Купала байдужо. Так яро
Проростали у Літо тобі,
в Яву марень,
Не поклав дзвінкотілу
в зелену колиску...
Ти гадав: я – вже тінь
на оцім попелиську?
Та веселка знялась
семибрівна під хмари!
Мого тіла дзвінкого завітти любистки!
Усміхаються очі навпроти. –
Не марю.

Тріо трави

(Триптих)

І . К О Н Ю Ш И Н А

Набубнявіла тиша моєю сльозою.
О тишо, не плач...
Конюшина рожеву голівку
поклала мені на долоню.
Притулю до щоки.
Поріднююсь... і почую:
«Сестриченко, доню,
Ти замкни своє серце.
Він водить по колу омани.
Не плач».
Підібгала в бруньки
знов листочки душа.
Обіззавсь і перстач:
«Лиш терпіння лікує і час».
Як же серце втримать на припоні?..
Набубнявіла тиша моєю любов'ю...
згорнулась в калач.
Конюшина рожеву голівку поклала –
(як тепло!) в долоню.

III. Цвіте спориш

Прозорий туманець між трав.

Цвіте спориш.

Цвіте спориш!

Аж станеш низько на коліна.

В цій дрібноті зірчастоцвітій

дух таїнний

Прозорює всіх нас.

Цвіте, цвіте спориш!

Красу оцю тендітно-ніжну не сколиш.

Ми, як комахи, часом тисячомізерні.

Цвіте спориш.

Прозоро так цвіте спориш,

Аж серце змалиться

і стане на коліна.

* * *

*Бодай вам грець!
З Адама плем'я кляте
Привчилося чоловіків звабляти!
На старощах ізнов ума рішивсь...*
Гете

Отак за мною дощ і ліс біжать
і плачуть:
І листяно, й краплисто.
Ну а ти? –
Усе забудеш...
Скажено цілуватимеш кохану згубу.
Та хай вам грець!
Душі ночами ще не лячно?
Окрадену Зорю
над ставом Місяць лащить.
Своє обличчя в Перунову ніч загубиш...
За мною дощ і ліс так листяно заплачуть.
А ти?..
Та очерет співа:
ще будеш...
будеш...

У Гірному

Я – в засланні самотності...
у межичассі...
міжсезонні...
Сиджу на ганку проти сонечка.
Сонцюю тихо вірш.
Закільчився, закучерявився –
напивсь роси спориш.
Я – в засланні...
лиш серпень-жартівник
озвавсь у телефон мій.
Горять... (прощально?)
так барвисто!
чорнобривці на осонні.
...Таке гаряче Літо...
Прохолодних би дощів скоріш...
Я – в Гірному...
Метелик крильця збив,
притих на підвіконні.
Сиджу на ганку...
так душа сонцює!
серед суму тиш.

Блискавка

Блискавко, летиш з небесних круч,
Знаю:

закипаєш ти вогненным гнівом,
В полинах прогрікла

ця сльозина сива.

Блискавко, однак молю:

не влуч!

Серденько тримаю обіруч –

Обліта кохання лист

останнім дивом...

О Перуне із небесних круч,

Знаю:

закипаєш...

Він поже, що сіяв...

Їжачок

Ось їжачок пришарудів.

Прислухався:

душа в печаль вросла,

А він – маленький оптиміст,

приніс листок мені кленовий,

І засоромилася я,

і усміхнулась кольорово.

От їжачок, спасибі.

До листочка вся душа припала.

Такий ось випадок:

для радості

так зовсім треба часом мало.

...І щастя в кожного своє...

і відчуття стихій любові...

Ось їжачок пришарудів – відчув:

душа моя

в печаль вростає,

І він – маленький,

заяснів листком,

як зірка вечорова.

* * *

Рисочку кожну обличчя цілую вустами,
Всотую пальцями кожну твою я клітинку.
В квітці долонь
прихисти цю натомлену бджілку, –
Кожну клітинку наповню
густими медами!
Літо сміється,
дзвенить яблунево світами.
Хмільно, воложисто впоїть мене –
стиглу Жінку!
Рисочку кожну обличчя цілую вустами.
Ось мої пальці!
ніжніші за подих билини!

Спіши кохать!

Не прогортай мене, як сніг.

Михайло Каменюк

«**К**охать спіши,
спіши, спіши!» –
 позолоти оці слова,
Допоки зорі ще не згасли
 в глибині криниці.
Любові пізній сонях...
 ще цвіте на наших лицах.
Спіши! Спіши,
 спіши, коханий,
 бо запізнишся бува!
Не прогортай мене, як сніг –
 а процілуй!
 Візьмеш дива!
Щасливий зойк, як птах,
 тріпоче у твоїх зіницях.
О, ти спіши кохать! Спіши! –
 бо не вмирають лиш слова.
Спіши!
 Ще зорі
 молоді
 хлюпочуться в криниці!

Де Ви?

Світла звуками ніч.

Струнне тіло,

як віолончель.

Подаруйте смичковість

в моєму безсонні!

Ромен-зілля – пелюстками Вам

в неболонні.

Де Ви? Падають зорі,

сідають мені на плече.

Тож коли хруст мелодій

до стому в мені протече?

Не вагайтесь! – це доля

край Літа соборна.

Світло! Звуками ніч.

Струнне тіло,

як віолончель!!

Мій маестро,

симфонію хочу бездонну!

Я – вільна!

*Скінчилось тихе божевілля...
І тиша розпачу-плачу...*

Нарешті...

Ти вирішив...

тиша засліплена сонцем...

Світила,

нездужала серцем...

І ось – знято грим.

Любила! Люблю!!

Я з руїн підйму навіть Рим!!!

...Болідом блукаєш світами...

три Літа...

не сон це.

Я завтра прокинусь, –

в ще сонній світанку долоньці

Дажьбожкої ласки

відчую гарячий нестрим.

Нарешті Карпати!

Смереки!

Сльозою п'ю Сонце!

(Світила ж!.. За що?)

Я – Любов!

В тиші Літа я – грім!

Вогнище

Палахкотіло вогнище,
як маку цвіт, вночі.
І ти мене усю! –
у вогняних пелюстках,
У росних травах – щастям зойку,
диким хрустом!
Як млосно тілу...
Вогнище...
Ми – маку цвіт вночі!
Світає...
Ти лишився маківкою на плечі...
Тих сліз-мачинок випало мені так густо!?
Відпаленіло вогнище,
як маку цвіт, вночі.
Шукав під ранок вітер
в попелі
пелюстки...

Я – Дух!

Я – Дух!

що цілісність в собі
плекає всекосмічну,
Я – Животворча частка Світу, –
здатна все творити –
З дощинки, зойку болю,
з вітру, листя,
навіть титла!
Преображення час! –
Моя душа із Богом вічна!
Моя душа з тобою,
мій коханий,
так дотична
У цих дощах, що надійшли,
любов'ю так налита.
Я – Дух,
що єдність в Трійці
пам'ятає всекосмічну.
Я маю Силу і Любов!
І Животворче Світло!

* * *

Твої уста – так близько! –
поцілунку я розводжу вже мости
Й палю! Палю!
Палю! (пече в душі)...
Обітницю порушив...
Тепер – на згарищі оцім –
любов і попіл перетрушуй...
Твої уста... ще снишся...
Поцілунку вже розведені мости...
Весільний келих щастя
(мо', з дурману?)
на порозі упустив,
Розбито все...
і не тобі вже цілувать
мою розквітлу душу.
Твої уста...
над попелом...
низесенько:
«Прости... прости...
прости...»
А я люблю!
Люблю життя!
У день преображення рушу.

Благословляю!

Благословляю, коханий,
тебе я з любов'ю
І відпускаю, спаливши обітні вінки.
Ти ще живеш
між двома берегами ріки, —
Благословляю тебе,
відпускаю з любов'ю.
Так до душі твоїй
все чорно-біле й прозове.
Я ж — осяйна!
Напуваю веселки з руки!
Благословляю.
Прощаю тобі все з любов'ю
І відпускаю.
Ти вільний...
вже згаснув мій крик...

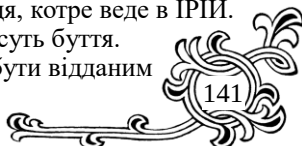
Вірність і Віра

З цих віршів
в серці вогнище не розкладай.
Не самоспалюйся.
Не знав ти слова «Вірність*».
Здіймайсь на коло вище.
Любо там, там – сонця вирій. –
А з віршів? –
обцілуй, як осінь ця руда.
Приплив-відплив...
Та буде берегу вода.
Керуйся Богом!
Бо затягне в чорторії.
З цих віршів
вибухне така весна в садах!
Хай буде кожному своє.
Живи у Вірі**.

* ВіР-ність – нести віди-знання РА (бога сонця-творця).

** ВіРА – почуття душі, серця, котре веде в ІРІЙ.

Що не вимагає доказу, це – суть буття.
Відати, знати закони Божі, бути відданим
шляху РА (О.Бердн.).

Минає в Світі все...

Минає в Світі все...

і біль, і тиша ця...

і Літо це мине.

Несуть три Спаси мак і мед,

і яблука на щастя причаститься.

Тобою-піснею

душі іще високо голоситься!

Минає в світі все...

і біль, і тиша ця...

і Літо це мине.

Любові зерна сію –

сходить слово світле, запашне!

Хоч наді мною небо розкремсав,

гуля-співає блискавиця, –

Та і вона мине...

і біль, і тиша ця...

і Літо це мине.

Несуть три Спаси мак і мед,

і яблука!

Мені – щоб причаститься.

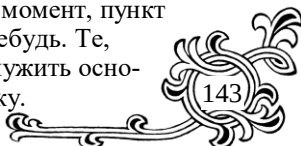

СЬОГОДНІ

Виболюю, вибілію життя своє, як льон,
Мережу на світ-подив
кращу з кращих я сорочку.
Вечірнім сонцем на вчорашньому
ось ставлю точку*.
Виболюю, вибілію життя своє, як льон.
Мозаїка розсипалась...
уламки...
зблиски...
сон...

На рукавах –
сміються соняшників вже рядочки.
Виболюю, вибілію життя своє, як льон,
Мережу на любов,
на щастя взорами сорочку!

* Межа відрізка лінії життя, момент, пункт у розвитку, перебігу чого-небудь. Те, з чого щось веде початок, служить основою для подальшого розвитку.

Я дякую,
Дажбоже,
за любов!

Я дякую, Дажбоже, за любов –
 святу і дивовижну!
 Душа пробудиться і
 надіп'є світань пожеж.
 Радію, милий, знаю:
 щастям долі назовеш.
 Я дякую, мій Отче, за любов.
 О мите дивовижна!
 У ярих помислах Ти –
 сонце Правди, мій Всевишній!
 Тобі, осяяний у Славі,
 пісня ця без меж.
 Я дякую, Дажбоже, за любов –
 святу і дивовижну!
 Розчиниться душа,
 охопить ласкою пожеж.

Ми — золоті письмена!

Первісне чуття:

ти — як вітер,
я ж — білая квітка.

Ми — рідні!!!

Ми — Літа цього золоті письмена!

Ти знав вже й тоді:

світу квітів в мені множина.

Первісне чуття:

ти — мій вітер,
а я — твоя квітка!

Лети, мій коханий,

із мандрів далеких,
хоч зрідка.

Не згіркну ніколи тобі!

Медом світла до дна!

Первісне чуття:

ти — мій вітер,
а я — твоя квітка!

Ми — вічні!

Ми — Літа цього золоті письмена!

2007–2010

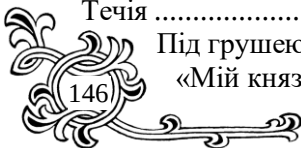

ЗМІСТ

Золоті письмена Літа (<i>Передмова</i>)	3
---	---

Тріо лети́

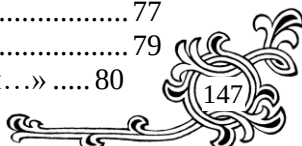
Здрастуй, Літо моє!	9
Мене немає без Любові!	10
Ти – мій Початок	11
Я Вас люблю!	12
«Це Літо зна...»	13
«Співає серце пісню...»	14
Хочу бути Вашою!	15
Як трилюбо удвох!	16
Принади ранку	17
Весна	18
Явись мені! (<i>Замовляння</i>)	19
Наповнуй коханням!	20
Передноворічне	21
Ще зав'яжеться Світ!	22
«Радію від щастя...»	23
Свічусь до Вас!	24
Від Стрітіння	25
«Для Вас любов...»	26
Цвітіння абрикосів	27
Думки	28
Я кохаю тебе!	29
За що?	30
«Душа, роздягнена віршами...»	31
Сокоруху час	32
Вербові котики	33
Течія	34
Під грушею	35
«Мій князю, ти...»	36

Жовтень (<i>Триптих</i>)	37
Зустріч	40
«Як зав'язався світ Даждьбожий...»	41
Напій цілунком.....	42
«Як мені жить без тебе...»	42
«Крізь синій погляд Ваш...».....	43
Я – небко!	44
«Не лети морозом ...»	45
Тиша	46

Тріо Лети

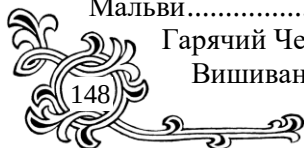
У лугах медоцвіття... ..	49
«Я крізь ласку твою...»	50
«Душа пересохла твоя...»	51
Гаряча тиша.....	52
«Надщира була і кринична...».....	53
«Тужавіють вогні...».....	54
«Сльоза й папір...».....	55
Валентинів день	56
Мій день народження	57
Чекання	58
«Не торкнувся плеча, ні мелодії...»	59
«Я так наслухалась цих тиш ...»	60
Сім світлин спеки (<i>Сюїта</i>)	61
Зрада (<i>Триптих</i>)	68
«Знов напад, знову криз...»	71
Місяць на небі	72
Північ (<i>Диптих</i>)	73
«Се обличчя моє...»	75
Стомилась	76
Прощай (<i>Диптих</i>).....	77
«Ви воскресили...»	79
«Ти ж не від мене, рідний...»	80

«Як вийшов Місяць...».....	81
Ніч... ..	82
«Від гострого слова...».....	83
Останній грудня Дощ	84
«Всі листи, що писав...».....	85
Диптих самотності.....	86
«День повагом мина...».....	88
Повнолуння... ..	89
«Вже не про тебе...»	90
Яблука печалі.....	91
«Більш не буду...»	92
«Плекала завжди щастя...»	93
«Ти сонце наше, рідний, ущемляв...»	94
Яким же іменем назвеш?	95
Я мину, відпечалюсь... ..	96
Не смій!	97
«Утопилась душа...»	98
«Ти ще прийдеш колись...».....	99
«І тиші самотніх ночей...»	100
Три Літа.....	101
Ще сонце на листі!.....	102

Тріо Літа

«Спасибі Вам за марево...»	105
Букет півоній.....	106
Люби! (Замовляння-злюб).....	107
«Ми кохання пізнали високе...»	108
Зацілуй, коханий!.....	109
«Сьогодні ти тримав мене...».....	110
Ти – мій янгол!.....	111
Мальви.....	112
Гарячий Червень.....	113
Вишиванка Літа	114

Дощі.....	115
Я люблю Вас просто	116
Музика любові	117
Два птахи (<i>Диптих</i>).....	118
«Вартує спокій мій...»	120
«На лезі плиноднів...»	121
Ранок у парку	122
«На Ваш прихід іще чекаю...»	123
На Купала	124
Тріо трави (<i>Триптих</i>)	125
«Отак за мною дощ...».....	128
У Гірному	129
Блискавка	130
Їжачок	131
«Рисочку кожному обличчя...»	132
Спіши кохатъ!.....	133
Де Ви?.....	134
Я – вільна!	135
Вогнище	136
Я – Дух!	137
«Твої вуста – так близько!...».....	138
Самотність.....	139
Благословляю!	140
Вірність і Віра	141
Минає в Світі все	142
Сьогодні	143
Я дякую, Дажбоже, за любов!.....	144
Ми – золоті письмена!	145

Літературно-художнє видання

Людмила РОМЕН
(Шевченко Людмила Валентинівна)

Гаряча тиша Літа

Тріолети
Інтимна лірика

За редакцією автора.

Комп'ютерна верстка
Дизайн

О.О.Шевченко
Є.Б.Литовченко

Підп. до друку 17.12.2010. Формат 60х84/16. Папір
офсетний. Друк офсетний. Гарнітура Times New Roman.
Умов. друк. арк. . Умов. фарб.-відб. . Обл.-вид. арк. .
Тираж 300 пр. Вид. № 67.

ВВП "Мрія-1" ТОВ
Суми, Кузнечна, 2. Тел. 22-15-05, 22-13-23.
Свідоцтво про внесення до державного реєстру України:
серія ДК, №36.